

[Svend Jakobsen.]

gennemført en række positive ændringer, stort set med tilslutning fra alle partier. På trods af at vi nu har været få om at måtte fastlægge hovedprincipperne i disse lovforslag, håber jeg, at også de tre partier, der ikke har villet være med, vil være med i det saglige arbejde om gennemførelsen af de lovforslag, som vi skal bearbejde i folketingets boligudvalg i næste samling.

Bendix: Vi har igennem de seneste måneder talt meget om den langsigtede boligløsning og om udsigterne til et bredt boligforlig. Det lange blev kort, og det brede blev smalt. Det er vel stort set sådan, situationen kan gøres op.

Hvorfor endte det da så galt? Og hvem vil takke os for, at det gik, som det gik?

Det sidste først: ingen vil efter min opfattelse takke os. Denne udgang vil blive betragtet som et eksempel på folketingets manglende evne til at løse store spørgsmål på en holdbar måde. Alle vil vide, at en boligløsning med et snævert flertal bag sig ikke vil være holdbar. Den vil forvitte, der vil blive lappet på den, og til sidst vil den blive lavet helt om.

Hvem har glæde af et sådant forløb? Befolkningen har det i hvert fald ikke. Boligtagerne har det i hvert fald ikke. Det her giver ikke den varige tryghed, som er og altid har været afgørende i forbindelse med boligpolitikken og ikke er blevet det mindre i det moderne industrisamfund, måske snarere tværtimod. De, som på den ene eller anden form lejer boliger ud eller sælger boliger, vil heller ikke takke os. De kender ikke noget til, hvordan vilkårene vil være i løbet af få år. Og hvad med dem, der producerer boliger? De har en afgørende interesse i stabilitet på dette område, fordi boliger er et varigt forbrugsgode, der har en meget lang produktionsproces. Dette ønske om stabilitet hos dem, der producerer boliger, vil heller ikke kunne imødekommes. Kun en boligløsning, der bag sig har en større del af dette

tings medlemmer, end der er tale om i det foreliggende tilfælde, vil kunne blive stabil, og det må være klart — det er sådan set allerede blevet sagt, men jeg skal sige det ganske præcist — at et nyt flertal i denne sal vil forpligte sig til på afgørende vis at lave det, der her sker, om. Hr. Svend Jakobsen rejste i den forbindelse nogle spørgsmål, som jeg skal vende tilbage til i anden omgang.

Hvad er så forklaringen på, at tingene gik så galt, som de gik? En hvilken som helst stor sag, der bringes til afgørelse i dette hus, vil naturligvis blive afgjort delvis på grundlag af de opfattelser, der knytter sig til selve sagen, og delvis på grundlag af at den vil være et led i spillet mellem de grupper, der er repræsenteret her. Det er spillet om placeringen i vælgerens bevidsthed, og det er spillet om den indbyrdes placering i dette hus' politiske orden. Sådant er det i ethvert demokratisk parlament, og sådan er det også her. Skal større resultater nås, skal der være en balance mellem de forhold, der påvirker en afgørelse, og denne balance skal være af en ganske speciel karakter. Det skal være sådan, at brændstoffet — god vilje — skal være til stede i et sådant omfang, at processen frem mod større og varige resultater kan holdes i gang. Det har ikke været tilfældet denne gang. Balancen mellem de ting, som er med til at afgøre, hvordan en sag skal ende, har ikke været den rigtige, og den gode vilje har ikke været til stede i tilstrækkeligt omfang. Der skal ikke fra min mund lyde nogen bebrejdelser mod noget specielt parti eller nogen speciel person. Jeg mener, at alle, der har arbejdet med denne sag, må dele ansvaret.

Der er således kommet et resultat ud af dette her, som mit parti ikke kan være tilfreds med, og som mit parti ikke under nogen omstændigheder kan give sin tilslutning. Jeg skal derfor dels fremføre nogle betragtninger om selve det resultat, socialdemokratiet og socialistisk folkeparti har frembragt, sådan som det nu er kendt for